

lig ikke, at hvad den ærede Ordfører nu har udtalt er tilstrækkeligt til at opretholde den Beslutning, der er taget af Landstinget ved forrige Behandling. Jeg skal endnu kun tilføje, at det jo er muligt, at jeg kan læse slet; jeg har maaskee ikke tilfulde forstaaet Vægten af Udvalgets Argumenter, men derfor er det ikke givet, at jeg ikke skulde have gjort mig bekendt dermed.

Beskyldning: Forfaaibit der er blevet anført af den meget ærede Minister, at Thinget har forkastet Tillægsbevillinger, og at man derfor ikke kunde bringe dette Spørgsmaal frem under Form af en Tillægsbevillingslov, skal jeg dog tillade mig at gøre opmærksom paa, at der kan være forfjellige Meninger om, hvad der er en Regnskabsfag, og hvad der ikke er en Regnskabsfag, men at saavidt jeg veed, har Landstinget ikke forkastet nogen Tillægsbevillingslov undtagen under den Forudsætning, at den indeholdt en Regnskabsfag, som ikke var tilstrækkelig oplyst, og at det var mere hensigtsmæssigt at henvise den til Statsrevisionen, for der at faae de yderligere Oplysninger derom. Naar man derfra, at Landstinget virkelig har votet at forkaste Tillægsbevillingslove, har villet argumentere og sige: Saa komme vi i en aabenbar Modsigelse, thi kommer det frem som en Regnskabsfag, vil man ikke lade det passere, og kommer det frem som en Tillægsbevillingslov, afviser man denne — saa skal jeg gøre opmærksom paa, at det ikke kan oplyses, at Landstinget har forkastet en Tillægsbevillingslov, hvorved det Spørgsmaal, som her foreligger, skulde være afgjort, nemlig, om en Udgift, som er afholdt, uagtet den var udtrykkelig nægtet i Finantsloven, skulde komme frem som en Regnskabsfag. Det er denne Omstændighed, som jeg troer, at det vel er værd at lægge Mærke til; thi det Spørgsmaal, hvorledes der skal gaaes frem i et saadant Tilfælde, forekommer mig ikke at kunne afgjøres igjennem Indstillinger af Statsrevisionen og Antagelsen af disse. Der forekommer det mig at man maae sige: Det er en saa speciel Fremgangsmaade, at der maa en speciel Fremgangsmaade til for at afbøde den Fremgangsmaade, der er fulgt. Naar den meget ærede Minister anfører, at der senere er

taget andre Forholdsregler med Hensyn til denne særlige Kassebeholdning, hvorved nu en saadan Fremgangsmaade ikke kan følges, saa forekommer det mig, at det ikke er det Afgjørende. Det Afgjørende er, at en ved Finantsloven udtrykkelig nægtet Udgift alligevel er afholdt. Det er et ganske specielt Tilfælde, og jeg vil haabe, at Rigsdagen skal eksistere i mange Aar, uden at et lignende Tilfælde igjen skulde forekomme, men deraf følger ikke, at man skulde lukke Dørenne for Betydningen deraf; deraf følger ikke, at man ikke skulde fordrø, at Ministeriet maa gjøre et formeligt Skridt, maa bruge en bestemt Fremgangsmaade, for at der kan følge en Indemnitetsbill. Jeg mener nemlig, at naar Ministeriet har handlet udenfor sin Bemyndigelse, maa der en Indemnitetsbill til for at der kan hødes derpaa. Vi have jo i selve Grundloven Anviisning paa slige Indemnitetsbills. Jeg kan ikke betragte Sagen paa anden Maade.

Naar den meget ærede Minister formener, at man ved at bruge det Udtryk „kan ikke passere“ og endda ikke gaae til det Yderste, nemlig at gjøre Ansvar gjældende, svækker Betydningen af et saadant Udtryk, idet man svækker det Ansvar, som hviler paa Ministeriet, da forekommer det mig ikke, at man egentlig kan udbringe noget Saadant deraf, at man siger til Ministeriet: Det Ansvar, som paahviler Ministeriet, skal ikke komme til at hvile paa Ministeriet, naar det gjør et directe Skridt for at faae det lovliggjort, som ikke tidligere har været det. Det er ikke nogen Ubetydelighed for et Ministerium, naar det skal komme til Rigsdagen og sige udtrykkeligt: Vi have overtraadt Loven, men vi komme til Rigsdagen for at anmode den om at tage det Ansvar bort, som hviler paa Ministeriet, i den Anledning at Loven ikke er bleven overholdt. Dersom man antager, at Rigsdagen derved svækker sin Betydning eller borttager noget af det Ansvar, som hviler paa Ministeriet, da kan jeg ikke tiltræde en saadan Mening. Dersom det ikke er en betydelig Vægt, som hviler paa Ministeriet, naar en saadan Anskuelse gjøres gjældende, da er mit Begreb om Ansvar et andet end det, som jeg ønsker skulde være det almindelige. Jeg kan derfor ikke antage, at det skulde være hensigtsmæssigt at stemme disse Udtryk, som